

Jelölt: Takács Imréné fonónó

(Folytatás az 1. oldalról.)

kefél arra is, hogy a tapasztalt, gyakorlott képviselők és tanácsstagok mellett új és friss erőket válasszunk be a testületekbe.

Valamennyi hozzászóló erős meggyőződéssel érvelt, és a döntést a szavazás hozta meg. Takács Imréné jelölését 612 választó támogatta. Bódi László mellett pedig 47-en szavaztak. Ennek értelmében Takács Imréné nevére került föl a szavazólapra, mert a második

ajánlott nem kapta meg a szavazatok egyharmadát.

A 23 éves fiatalasszony, a szerény és kedves munkásnő meglehetősen állt a mikrofon elé, hogy nyilatkozzék jelöléséről.

— Nagy felelősség és nagy tisztesség azok előtt vállalni a jelölést — mondotta —, akik megtanították dolgozni, akik társadalmi érdeklődésre neveltek és elvezettek a párttagságig. Köszönöm ezt a bizalmat, és ha meg is választanak, na-

gyon kérem, hogy e felelős megbízatáshoz az eddigienél is több támogatást adjanak majd.

A népes választógyűlés szeretettel és lelkesen ünnepelte az eredményt, boldogan vették tudomásul, hogy ennek a nagy szegedi iparkörzetnek ilyen fiatal és energikus jelöltje lesz az áprilisi választáson.

A jelölőgyűlés elnöke, Nagy Lászlóné, csak a szakadatlan taps közben tudta elmondani zárszavát.

Este az iskolában

Egyenruhás úttörők nyitják az ajtókat és mutatják az utat a Zalka iskolában. Két összenyitott tanterem, sok hely... Először a székek telnek meg hátul, de végül a gyerekeknek szabott padokba is bepréselődnek az emberek. A jegyzőkönyvvezető többször javít a számon, mert még mindig jönnek: 72... 74... 78... 81...

A 77-es tanácsi választóköri jelölőgyűlésére akár azt is lehetne mondani, hogy naponap volt. Nagymihály Lászlóné elnökölt, Pásztori Béláné volt az előadó, és úgy sikeredett, hogy jelöltek is asszonyt állítottak.

— Itt már látszik a „móhatározat” eredménye — jegyezte meg valaki. De a határozat értelme is, mert nem volt semmi kifogásolni való. Közéltre termelt asszonyok „dirigáltak” a gyű-

lést, olyan gyakorlottsággal, mintha ebben nőttek volna. Elhangzott a javaslat. A népfront Árokszállási Kálmánét ajánlotta. Ott lakik a körzetben, ismeri a szomszédság, a munkahelyéről is érdeklődtek, mert hiszen csak az az egyik legfontosabb mérce, hogy ott miként teszi a dolgát. Hegyesi Péter hozta az információt a Vakok Intézetének ápolónőjéről: — Odaadó, szívvel-lélekkel dolgozik, humánus feladatát nagy megelegéssel végzi. De Frank Béláné is melegen érvel a jelölt mellett: — A tanácsokban is szükség van a friss szemre, a fiatalabb generációra! A

...yeken sok az idős ember, Olasz Jánosné az irántuk való szeretetet ismerteti a Árokszállási Kálmánéban: — Öt éve ismerem, úgy gondolom, a javunkat szolgálja majd... Sok gondot, felelősséget

jelent a megbízatás, és nagy gyakorlatot kíván majd. Vasas János fiatal választó ki is mondja aggodalmát: — Van-e kellő közéleti tapasztalata a jelöltnek? A felszólalók leginkább érzelmi o-cokkal magyarázták alkalmasságát. Az az érzésem, nehézség lesz majd ez a mandátum gyakorlottság nélkül...

— Kezdő lesz... — válaszolt Pintér Aladárné. — De ha seose próbálkoznánk újakkal, egyszerűen kihalnának a közélet munkásai. Majd mellé állunk! Majd segít a pártszervezet, a népfront, a nőbizottság...

A meggyőző szó, a sok pártoló nyilatkozat egyöntetű döntést hozott. Egy szerény, kedves, szimpatikus fiatalasszony neve kerül a 77-es körzet szavazólapjára. Egy új embert nyer vele közel, egy szorgalmas társadalmi munkást.

Figyeljünk a jelzésekre

Szokatlan állítás, hogy amikor „simán” haladunk az új társadalom építésével, akkor ez többekben — leginkább a sokat tapasztalt elvtársakban — nemcsak örömet érlel, hanem némi aggodalmat is táplál. Nemcsak azért, mert az egészséges emberi természet ösztönösen viszolyog a zavartalan, a „minden nagyon jó” izgalommentes élettől, hanem bizonyos óvatosságból is. Ki tudná megmondani az okát, de ha egy darabig rendesen csináljuk azt, amibe belefogtunk, utána kezd fejünkbe szállni a dicsőség göze, és ilyenkor nem figyelünk eléggé utunk buktatóira, ilyenkor hajlamosak vagyunk elmulasztani a szocializmus építésében kötelező normák betartását. Bankettokon, névnapi vidám társaságokban egyre-másra lehet hallani ezt a — különben helytálló — szöveget: van a gyakorlat által ellenőrzött népszerű pártpolitikánk, a lakosság lényegében egyetért velünk; lám, ez a mechanizmus is jövedelmezőnek bizonyult; nemzetközi tekintélyünk növekszik — tehát ugyan mi baj érhetne bennünket!

Hát éppen az ilyen hetyke „oda se neki” magatartás sodorhat bennünket — ha nem vigyázunk — vakvágányra. Amíg el vagyunk telve önmagunktól, és csak bököket, meg fráziszerű igazságokat mondogatunk egymásnak, amíg a régi dicsőségek emlékét idézgetjük hiúságunk kielégítése, sőt mai dolgunk elhanyagolhatósága végett is, addig nehezen halljuk meg, miket dohog a viszonylag jól kereső kazánkovács, miért békétlenkedik a különben szerény természetű varrónő, mit akar közölni velünk a szűkbeszédű konyhakertész. Amíg magunkat tömjénezgetjük és főlegesen pazaroljuk az időt arra, hogy meggyőzzük egymást a szocializmus magától értetődő igazságáról, közben felbujránk a bürokrácia dudájára, amely fityeg hány a jószándékú, ám néha darabos modorú emberek jelzéseire. Mert az ilyenek mondogatják néha elég vastagon: miért kell némely biztosított betegnek megfizetnie az állami kórházi ágyat, ha nem akarja hogy helyhiányra való hivatkozással eltáncsolják; ki engedi meg, hogy különféle szervek anyagi vetélkedése miatt olyan helyre építsenek drága üzemházakat, ahol kong az ürességtől, Tarjánban meg kénytelen a város ideiglenes barakkboltokat összetákolni; miért adnak a tévében anynyi zagyva filozófiát, amely legtöbbször nem más, mint a pesti kispolgár észjárásának vetülete? Néha bagatell, egyetlen telefonnal megoldható ügyeket is elsüllyesztenek azok, akiknek elemi kötelességük lenne a lakosság jogos panaszainak türelmes elintézése, mielőtt azonban ilyen ügyekben érdeklődni kezd a pártbizottság, rögtön

elhárulnak az ügyvezető akadályok.

Sokat beszélünk a szocialista törvényességről, mert büszkéek vagyunk erre a vívmányunkra, másrészt őszinte meggyőződésünk, hogy csakis így lehet a dolgozók társadalmát kialakítani. De közben észre kellene vennünk, hogy egyesek, akik tizezreket csaltak-loptak el a termelőszövetkezet vagyongából (és ezért a bíróság felelősségre is vonta őket); ugyanebből a szocialista törvényességből csúfot úzve, valamiféle munkadíj címén újabb tetemes összegeket követelnek a közösségtől. Reméljük, a dolgozó tömegekben eleve meglévő erkölcsi érzék és jogtudat képes lesz meddővé tenni az effajta próbálkozásokat. Előfordul, hogy miközben felette szigorúak vagyunk a kisemberek kis botlásai iránt, már-már megértjük és nagy vonalúsággal magyarázzuk a százezres károkat okozó „menő fejek” bűnös manipulációit. Arra is volt már példa, hogy a szocializmus emleghőn vígan élő cimborák alig várták börtönről itél, sikkasztó haverjuk szabadulását, rögtön hangos eszem-izsomot csaptak a tiszteletere. Elgondolkodtat ekkora gátlástalanság, hiszen még a velejéig korrupt Horthy-rendszer tisztviselői sem csináltak ilyet: ha közülük valamelyik elfelejtkezett magáról és sarat fröccsentett a „keresztény kurzusra”, a többiek nem álltak vele szóba többé. Önmagától vetődik fel: a szocializmus miért nem teremt olyan környezeti hangulatot, amelyben nincs maradásuk a közfunkcióra méltatlanoknak, hiszen oly sok tiszta kezű, tehetséges, lelkesedtől fűtött fiatal kész lenne beállni a helyükre?

Igen szívesen apellálunk a munkások segítségére, s ezt nem holmi taktikázásból, hanem elvi meggyőződésből tesszük. Mégis megtörténik, hogy a rendszerünknek egy közgazdánja aggodalomtól indítva kifogásol valamit, akkor az érzékeny aktagyárosok némelyike bosszuan üti föl a fejét: mit zavarják köreimet! Nagyon igaz, manapság is lödörögnek még köztünk kitanult, fortélyos, ellenséges elemek, de ezek a huszonöt éve szabad Magyarországon aligha árthatnak sokat. Inkább elő-előforduló saját szajátosságunk, ügytelenségünk, határozatlanságunk és érthetetlen gögünk jelent nagyobb veszélyt. Ebből is látható, mily nehéz és bonyolult dolog elfáradni az építkezésben és egyben önmagunk kíméletlenül őszinte kritikusanak is lenni. Az általános elveket, a kinyilat-

koztatásokat illetően nincsen semmi hiba. De mielőtt személyeket is érint az elmarasztaló jóakarát, mielőtt nem pusztá fikciónak tekintjük az „ezerszemű” népi ellenőrzés fontosságát, egyesek gyakran türelmetlenül vetik oda, hogy aki sokat akadékoskodik, az nincs kibékülve a szocializmussal. Fel sem tudjuk mérni, mily sokat árthat az ilyen típusú reagálás. Es tovább bonyolítja a kérdést, hogy a szubjektívítást — gondoljunk csak bele! — bizonyos mértékig természetes, hiszen azt szokták mondani, ki-ki önmagához áll legközelebb és senki sem tapsol a boldogságtól, ha gyarlóságaira emlékeztetik.

Az elfajult presztizsféltésből — hadd kockáztassuk meg — olyan baj is származhat, hogy a sűrűn leintett felszólaló visszahúzódik és megsértődik, látásmódja eltorzul, s az egyes, valóban elítélendő jelenségeket könnyelműen általánosítva kijelenti: „itt minden büzlök, itt senki nem ért semmire, egyedül én vagyok mindenek a megmondhatója.” És itt követünk el újabb baklövést néha. Az egyértelmű és határozott visszautasítás helyett bizonyos fórumokon szabadjára engedjük az általános hazugsággá silányult ítéleteket, s amelyek miatt megint jogosan háborog az egészséges közvélemény, a jelenünk szép vívmányait féltő dolgozók tömege. Igazuk van a „melósoknak”, amikor megkérdézik, hol vannak a kommunisták, akiknek nemcsak a szívükkel kell érezniük, hanem az eszükkel is kell tudniuk, hogy a dolgozók hatalma minde nek fölött való.

Egyik legfőbb kötelességünk folyton folytatást ügyelni az országépítő milliók jelzéseire és hangulatára. Minden egyes intézkedéskor, a gazdasági döntések előtt gondolnunk kell arra: célunk, hogy a mi társadalmunkban jól érezze magát valamennyi jóakaratu honpolgár, tehát a kenyerén és a szalámin kívül legyen magától értetődő joga és szabadsága. Anélkül, hogy a hozzáértés követelményéből akár egy jótányit is engednénk; anélkül, hogy lemondanánk politikánk és gazdasági elveink szüntelen megmagyarázásáról, szót emelünk az „avatatlanok” véleményszabadsága mellett is. Mert azok szintén mondhatnak nekünk megszívlelendő tanácsokat, akik nem tudják esetleg, milyen is az infrastrukturális beruházás, vagy hogyan kell megoldani egy vegyes másodfokú egyenletet.

F. NAGY ISTVÁN

Dr. Nagy Miklós látogatása Szegeden

Tegnap Szegedre látogatott dr. Nagy Miklós, az MSZMP KB tudományos,

kulturális és közoktatási osztályának vezetője. A megyei pártbizottságon — a megye és a város illetékes pártvezetőinek társaságában — Győri Imre, az MSZMP Központi Bizottságának tagja, a megyei pártbizottság első titkára fogadta —, majd megbeszélést folytattak a IV. ötéves terv időszerű tudománypolitikai és kulturális feladatairól.

Délután a Központi Bizottság osztályvezetője a szegedi egyetemen, a társadalmi szervek székházában aktuális tudománypolitikai tokról tartott előadást és választott a felmerült kérdésekre az egyetem vezetőinek és pártmunkásainak.

„Követállítás” Mihályteleken

Kendő az asszonyok fején, szorosra kötött fejkendő. Kalapok, kucsmák a férfiak ölében, az összefont, kemény ujjú kezek között. Nyakig gombolt ing a zakók alatt. Ráncos, öreg és fiatal arcok. És egyre jönnek. Már beszél Nagy István, a szövetkezet elnöke, új emberek érkeznek még mindig. Megtelnek a széksorok, már az ajtóban is állnak, zsúfolt a szentmihályteleki művelődési ház terme. A község szűlöttjéről van szó. Kovács Ferencről, aki egy ciklusban már képviselte az itt élő embereket a város tanácsában. Akkor választották meg először. Egy éve. Most újra öt jelölt.

Grafikonok a falon. Az Új Élet Tsz fejlődéséről beszélnek, a község alakulásáról, haladásáról, amelynek Kovács Ferenc is tagja, és a jelenlévők többsége. A szövetkezet elnöke beszél szenvedélyesen. Arról a nem förtelen, de felfelé ívelő útról, amit megtettek. Amelynek egyaránt részese volt mindenki. És arról szól, hogy egyenlő jogú emberek önmaguk közül választják ki azt, aki legjobban képes képviselni a közösség érdekeit a tanácsban. Aztán elhangzik a javaslat. Kovács Ferenc neve. Legyen ő a 124-es körzet jelöltje. Tíz éve tagja a szövetkezetnek, brigádvezető. Törődik embereivel, a közösség gondjaival.

Egy hozzászóló asszony bácsinak szólítja. Ismerik jól. Biznak is benne maradtalanul. Mindenki mellett van. Sorolják a település gondjait is. Azt, hogy rossz a közvilágítás, a víz-ellátás sincs rendben, rossz az árak, az úttest. Aztán elhangzik a mondat: óriási felelősség vár a tanácsban képviselőinkre, nem választhatunk akárkit.

A karok egyszerre lendülnek magasba, nincs ellenjelölt. Mindenki Kovács Fe-

rencben bízik, rá adja a voksát. A jelölt beszél, a 47 éves brigádvezető. Rövid mondatokban ígéri, ha megválasztják, ő mindent elkövet Szentmihálytelek népe érdekében.

Lassan ürül a terem. A felszólalásokból kitűnt, hogy

Tegnap jelölések, mai jelölőgyűlések

A csütörtökön megtartott szegedi tanácsjelölő gyűlések során a választópolgárok a 2-es számú választókerületben Papp Gyulát, a 20-asban Kenéz Antalné, a 18-asban Hevér Lászlót, a 41-esben Nyilasi Pétert, a 31-esben Grodzicki Annát, a 35-ösben Nagymihály Lászlóné, a 45-ösben Dóra Antalné, a 46-osban Svirán Gábor, a 49-esben Báló Miklósné, az 51-esben Takács Máté, a 91-esben Czifrok Józsefné, a 67-esben Major Gyuláné, az 55-ösben Bézi Ferencet, a 83-asban Solymosi Lajost, az 56-osban Halai Gyuláné, a 122-esben dr. Erdei Istvánt, a 125-ösben Tótpördi Jánosné jelölték városi tanácsagnak.

Ma, pénteken a 8-as számú szegedi tanácsági választókerület tanácsjelölő gyűlése a Mérey utcai ált. iskolában, a 21-esé a Béke utcai ált. iskolában, a 13-asé a Ságvári E. gyák. iskolában, a 9-esé a népfrontszékházban (Vörösmarty u. 3.), a 26-osé a Gutenberg utcai ált. iskolában, a 44-esé a Möricz Zs. iskolában, a 48-asé a Rózsa F. ált. iskolában, a 69-esé az új tarjáni iskolában, a 90-esé a petőfi-telepi III. iskolában (Bala-

toni u. 11.), a 92-esé a Gerai Sándor ált. iskolában (Lidicei tér 1.), a 60-asé a Felső Tisza-parti gimnáziumban, a 76-osé a Zalka M. ált. iskolában (Brüsszeli krt. 37.), a 82-esé a rókusai ált. iskolában, (Kossuth L. sgt. 37.), a 105-ösé a Gagarin iskolában (Kolozsvári tér 1.), a 108-asé a Szel utcai óvodában, a 112-esé a MÁV-nevelőintézetben (Április 4. útj. 44.) lesz.

Valamennyi tanácsjelölő gyűlés este fél 6 órakor kezdődik.

Igazságos békét az indokínai népeknek!

Az OBT és a Magyar Szolidaritási Bizottság állásfoglalása

A vietnami nép Amerika-ellenes harcának — március 19. — napja alkalmából az Országos Béketanács, a Magyar Szolidaritási Bizottsággal közösen állásfoglalást tett közzé az indokínai népek ellen elkövetett amerikai agresszióval kapcsolatban.

„Messzemenő szolidaritásunkról biztosítjuk a hőiesen harcoló vietnami, laoszi és kambodzsai népet — hangzik egyebek között. — Követeléseiket támogatjuk, har-

cukat a magunkénak valljuk. Üdvözöljük sikereiket és győzelmeiket, amelyekkel megghiúsították az ellenség terveit.”

Befejezésül az állásfoglalás hangot ad annak, hogy az USA és minden szövetségese azonnal szüntesse be a Dél-Vietnam, Laosz és Kambodzsa elleni agressziót, a VDK bombázását, vonják ki csapataikat a térségből, teljesítsék e népek igazságos, jogos követeléseit. (MTI)